

ET-401 1 Profesjonsetikk

Kandidat-ID: **5008**

Oppgaver	Oppgavetype	Vurdering	Status
1 ET-401 24.11.2015	Flervalg	Automatisk poengsum	Lever
2 ET-401 24/11-2015 oppgavetekst	Skriveoppgave	Manuell poengsum	Lever

ET-401 1 Profesjonsetikk

Emnekode	ET-401	PDF opprettet	04.03.2016 09:45
Vurderingsform	ET-401	Opprettet av	Kristina Andersen
Starttidspunkt:	24.11.2015 09:00	Antall sider	9
Sluttidspunkt:	24.11.2015 15:00	Oppgaver inkludert	Ja
Sensurfrist	201512150000	Skriv ut automatisk rettede	Ja

Section 1

1 OPPGAVE

ET-401 24.11.2015

Emnekode: ET 401

Emnenavn: Profesjonsetikk

Dato: 24. november 2015

Varighet: 6 timer

Tillatte hjelpemidler: Ingen

Merknader: Ingen

Det forekommer av og til spørsmål om bruk av eksamensbesvarelser til undervisnings- og læringsformål. Universitetet trenger kandidatens tillatelse til at besvarelsen kan benyttes til dette. Besvarelsen vil være anonym.

Tillater du at din eksamensbesvarelse blir brukt til slikt formål?

Nei

Ja

ET-401 24/11-2015 oppgavetekst

Anten:

Definer først omgrepet profesjonsetikk. Forklar deretter forskjellen på om ein profesjonsetikk er likeins for alle grupper av profesjonar eller ikkje. Bruk gjerne eksempel.

Eller:

Beskriv sentrale trekk ved den historiske utviklinga til profesjon som omgrep. Plasser dernest presseetikken i lys av gjennomgangen. Illustrer gjerne med eksempel.

Fill in your answer here

BESVARELSE

Profesjonsetikkens mange perspektiver

Denne oppgaven skal besvare eksamensspørsmål nummer 1. Begrepet *profesjonsetikk* skal defineres gjennom å først definere begrepene *profesjon* og *etikk*. Deretter skal denne oppgaven vise til noen ulike profesjonsetiske teorier, hvor noen er universelle, mens andre partikulære. Deretter skal det gjøres en utredning om hvorvidt én profesjonsetikk gjelder for alle profesjonsgrupper eller ikke. Problemstillingen skal illustreres med et eksempel hentet fra en journalists hverdag. Avslutningsvis skal trådene samles i et sammendrag.

Hva er profesjonsetikk?

For å definere profesjonsetikk er det nødvendig å definere de to begrepene *profesjon* og *etikk*.

En profesjon kan defineres forskjellig avhengig av tid og sted. I et klassisk profesjonssyn vil profesjoner være preget av lang vitenskapelig og teoretisk utdanning. Leger, jurister og prester er eksempler på profesjoner som går inn under et klassisk syn på profesjoner. I den klassiske profesjonsdefinisjonen er det et tydelig skille mellom profesjoner og ikke-profesjoner.

I etterkrigstiden vokste det fram nye definisjoner av hva en profesjon er. I moderne profesjoner vektlegges fortsatt spesialiserte fagfelt, men den lange teoretiske og vitenskapelige utdanningen er ikke lenger et krav. Under den moderne forståelsen av profesjoner finner vi semiprofesjoner og velferdsprofesjoner. Velferdsprofesjonene skal bidra til å bygge velferdsstaten, og sykepleiere er godt eksempel på slike profesjoner. Journalister er et eksempel på semiprofesjoner, og også et eksempel på en profesjon hvor utdanning ikke er et krav. I et moderne syn på profesjoner er skillet mellom profesjoner og ikke-profesjoner mer utydelig enn i et klassisk syn på profesjoner.

Albert Dzur presenterer i boken "Democratic Professionalism" tre ulike syn på profesjoner. I en tillitsmodell støtter Emile Durkheim et mer klassisk skille mellom profesjoner og ikke-profesjoner, hvor profesjonsutøveren er en ekspert og spesialist, mens lekfolk er forbrukere, kunder og klienter. Profesjonsutøveren er med kunnskap og erfaring berettiget til å ta avgjørelser på vegne av lekfolk og til å ha monopol på oppgaver. Dzur presenterer også Eliot Freidson sin kritikkmodell av dette synet på profesjoner. Freidson mener en profesjon slik Durkheim beskriver den, blir et teknokrati, hvor ikke-demokratisk valgte aktører tar avgjørelser som berører folket. Freidson mener dette er en rolle som ikke er fortjent, snarere tvert i mot. Han mener denne rollen er forhandlet fram mellom maktelitene. En avgjørelse tatt av en profesjonsutøver som ikke involverer de som blir berørte av den, tjener ikke samfunnet godt. Freidson vil ikke ha oppgavemonopol i et samfunn der lekfolk har askjer i profesjonsutøvernes handlinger, holdninger og avgjørelser.

Albert Dzur forsøker å ta med seg de beste verdiene fra begge modellene i skapelsen av et nytt profesjonssyn: demokratisk profesjonalisme. Dzur anerkjenner viktigheten av autoritet hos profesjonsutøveren, men mener at profesjonsutøveren i et deliberativt demokrati vil være opptatt av effektene av sine avgjørelser. Dzur er ikke fremmed for et visst oppgavemonopol, men poengterer viktigheten av at avgjørelser blir tatt gjennom deliberasjon mellom involverte parter, eller eventuelt at offentligheten forstår viktigheten av å overlate avgjørelsen til en profesjonsutøver. Profesjonsutøveren skal være seg bevisst på at han eller hun ikke kan alt, og derfor skal profesjonsutøveren søke andres meninger før det fattes en avgjørelse. Dzur plasserer profesjonsutøveren på mesonivå, mellom mikronivå (offentligheten) og makronivå (staten) og tillegger dem egenskaper som tilretteleggere og muliggjørere for deliberasjon, og som forsterkende bidragsyttere til demokratiet.

Felles for alle de ulike synene på profesjoner er spesialiserte ferdigheter, opptjent enten gjennom lang utdanning (klassisk), eller gjennom erfaring (semiprofesjoner), og spesialisert kunnskap. Selv om de ulike teoriene har forskjellige meninger om hva en profesjon er og hva det bør være, kan det likevel hevdes at profesjonsutøvere har et samfunnsansvar i sin rolle som innehavere av spesialiserte ferdigheter og kunnskap.

Etikk er moralfilosofiens lære. Etisk teori beskjeftiger seg med spørsmål om hva som er en moralsk handling, og hvordan vi tar moralske avgjørelser.

Profesjonsetikk kan beskrives som ideal versus virkelighet. På hvilken bakgrunn tar en profesjonsutøver moralske avgjørelser? Det finnes ikke én profesjonsetikk som ligger til grunn for å besvare et slikt spørsmål. Profesjonsetikken består av flere ulike teorier.

Én eller flere profesjonsetikker?

Det er som nevnt flere etiske teorier som ligger til grunn for profesjonsetikken, og denne oppgaven skal hovedsaklig vektlegge kantiansk pliktetikk, omsorgsetikk og diskursetikk (demokratisk profesjonalisme) som universelle etiske teorier. For å forstå om én profesjonsetikk gjelder for alle profesjonesgrupper eller ikke, vil dette avsnittet også definere kodekser og introdusere Gene Foreman, som har skrevet boken "The Ethical Journalist". Foreman mener at profesjonsetikken ikke kan være universell.

De forskjellige etiske teoriene har forskjellig syn på rekkevidden av sin etiske teori. Kantiansk pliktetikk, utviklet av Immanuel Kant, er et eksempel på en universell og regelorientert etisk teori, som han mener

gjelder alle mennesker, derav også alle profesjonsgrupper. Det sentrale hos Kant er forståelsen av autonomi, selvråderett, som han mener alle mennesker er født med. Å respektere en person er å respektere deres autonomi og å anerkjenne deres iboende verdi. Kant mener mennesker er født som fornuftige vesener, og han mener dømmekraften springer ut fra fornuften, som er avgjørende for å ta moralske valg. Det kategoriske imperativ, du skal handle slik at dine handlinger også kan bli en maksime for andre, er regelen moralske avgjørelser skal tas på bakgrunn av. Ved å følge den regelen mener Kant at ethvert individ kan ta gode moralske avgjørelser.

Michael Slote har med boken "The Ethics of Care and Empathy" slått et slag for omsorgsetikken.

Omsorgsetikken springer ut av sentimentalismen, men en grunnleggende forskjell er synet på empiri. Slote er opptatt av at menneskers handlinger og menneskers empati, skal bevises empirisk.

I omsorgsetikken vektlegges empati som årsaken bak en god moralsk handling. Empati er hva Slote beskriver som en spontan og "ufrivillig" følelse som er positiv. Det er muligheten til å sette seg inn i et annet individs sted og selv kjenne hvordan denne personen har det. Empatien vi føler skal avlede omsorg. Å være omsorgsfull trenger ikke å være en empatisk holdning eller handling, da fornuften kan fortelle oss at et individ trenger omsorg, uten av vi nødvendigvis klarer å sette oss inn i deres situasjon. Følelsen av empati vil kunne påvirkes av tid, rom og røtter, hevder Slote. Hvis en alvorlig hendelse skjer i landet hvor du bor, og du får nyheten nærmest momentant, vil det styrke følelsen av empati. Hvis du derimot får nyheten ett år senere, vil følelsen av empati være svekket. Hvis det skjer noe alvorlig der du er, vil det også påvirke følelsen av empati. Hvis samme hendelse skjer en annen plass i landet, vil følelsen av empati være svekket. Med røtter mener Slote de båndene som knytter oss til et folk, en gruppe eller et sted. Det trenger ikke nødvendigvis være blodsband, men nok til at vi kan identifisere oss med mennesker en annen plass i eksempelvis verden. Slike røtter kan styrke følelsen av empati på tross av tid og rom.

Dømmekraften er hos Slote plassert i følelsene, i motsetning til Kant. Selv om Slote mener moralske handlinger har sitt utspring i følelsene, hevder han at rasjonalitet er en viktig kvalitet hos mennesker, dog ikke avgjørende for å ta gode moralske valg.

Slote er som Kant opptatt av autonomi, men han mener i motsetning til Kant at mennesker ikke er født med autonomi. Slote mener mennesker oppnår autonomi i relasjon til andre, og således introduserer han begrepet *relasjonell autonomi*. Empati og autonomi kan virke som motsetninger, men Slote mener vi kan være empatiske, uten å være respektløse. Denne teorien deler han opp i sterk og svak paternalisme. Paternalisme kan i seg selv oppfattes som et negativt begrep, men Slote mener at handlinger som går på tross av en annen persons relasjonelle autonomi i noen tilfeller kan rettferdiggjøres fordi de er empatiske. Dette er hva han kaller svak paternalisme. Et eksempel på svak paternalisme som Slote viser til i boken, er en mor som tar et sykt barn til legen, selv om barnet nekter. Sterk paternalisme er en handling som overstyrer et annet individs relasjonelle autonomi, det er en respektløs handling som ikke er empatisk motivert.

Omsorgsetikken til Slote er et eksempel på en universell persons- og relasjonsorientert etisk teori.

Albert Dzur sin teori om demokratisk profesjonalisme, diskursetikk, er et annet eksempel på en universell persons- og relasjonsorientert etisk teori. Dzur ønsker et mer deliberativt demokrati. Deliberasjon kan defineres som en veiing for og imot mellom alle involverte parter, på en nøytralt og velorientert grunnlag.

Deliberativt demokrati er inspirert av Antikkens teorier om et legitimt demokrati, hvor saker diskuteres og avgjørelser fattes i plenum. Dzur ser for seg at et deliberativt demokrati kan settes i praksis om noen normer ligger til grunn, og han deler normene inn i systemnivå og agentnivå. På systemnivå diskuterer Dzur viktigheten av tilgjengelighet, det vil si at deliberasjonen er tilgjengelig for offentligheten, og likhet, det at alle meninger og synspunkt skal telle likt. På agentnivå mener Dzur at det er viktig med legitimitet, at det du sier er sant og bevist, integritet, at du selv tror det du sier og at du er klar over konsekvensene, og respekt, at du har respekt for andre meninger og at du selv ytrer deg med respekt for andre, ved å for eksempel ikke bruke ord andre deltakere i deliberasjonen ikke forstår.

Dzur er som Slote og Kant opptatt av respekt og autonomi, to grunnpilarer for å sette deliberasjon ut i praksis. Derimot kommer dømmekraften av veiing for og imot, og kan således være både følelses- og fornuftsbasert.

Modell 1 plasserer de tre nevnte etiske teoriene i en tabell som viser 1. rekkevidden av teorien, om den er universell eller partikulær, 2. om den er regelorientert, 3. eller om den er persons- og relasjonsorientert.

Modell 1:

Rekkevidde:	Regelorientert:	Persons- og relasjonsorientert:
Universell	Kantiansk pliktetikk	Michael Slote og Albert Dzur
Partikulær	Gene Foreman	Sarah Banks

Kant, Slote og Dzur bidrar med universelle etiske teorier som kan gjelde alle profesjonsgrupper. Som Modell 1 viser er det derimot stor uenighet om én profesjonsetikk kan gjelde alle profesjonsgrupper. Mens Kant, Slote og Dzur hevder at deres etiske teorier er universelle, hevder Gene Foreman og Sarah Banks at profesjonsgruppene trenger partikulære etiske teorier. Foreman er en foretalsmann for partikulære etiske teorier innen journalistikken, mens Sarah Banks vektlegger helse- og sosialsektoren.

Partikulære etiske teorier kan også kalles kodekser. En *kodeks* består av etiske retningslinjer som er utviklet for en spesifikk profesjonsgruppe, og som profesjonsutøveren kan bruke som veileder til gode moralske avgjørelser. Et eksempel på en slik kodeks er norske journalisters Vær Varsom-plakat. Denne plakaten skal sikre journalistens og kildenes integritet, sikre rettigheter og etterrettelighet, sikre kvalitet og journalistenes samfunnsansvar som er å informere, være samfunnets vaktbikkje, bedrive kritisk journalistikk og være folkets talerør. Gene Foreman er en amerikansk teoretiker og har således ikke nevnt Vær Varsom-plakaten boken "The Ethical Journalist", men han nevner amerikanske ekvivalenter som bidrar til å gjøre hans syn overførbart til norske profesjonsutøvere innen journalistikken.

I tillegg til nasjonale kodekser for profesjonen journalistikk, finnes det også husregler, forklarer Foreman, og viser til hvordan forskjellige mediehus i tillegg har egne normer for adferd og oppførsel. Dermed kan vi snakke om partikulære kodekser på makronivå, som i Norge vil være Vær Varsom-plakaten, og på mesonivå, som da er de forskjellige redaksjonenes interne husregler. Foreman mener at en journalist som skal være

etisk etterrettelig trenger klare kodekser, retningslinjer, for å fatte gode moralske avgjørelser i arbeidshverdagen.

Foreman mener det kan være både positive og negative sider ved partikulære kodekser. På den positive siden kan kodeksene være veldig detaljerte for profesjonen de gjelder, noe som gjør dem lett anvendelige i en arbeidshverdag preget av et økende krav til effektivitet. Kodekser kan også skape tydelighet i profesjonen, hvor det da er konsensus om etiske standarder utøverne skal kreve av seg selv, kreve av andre og bli påkrevd av utenforstående. På den negative siden kan kodekser virke sløvende fordi profesjonsutøveren bruker retningslinjene som regler og fjerner seg selv fra etisk vurdering. Kodekser kan være vage selv om de er detaljerte. Foreman mener også at journalister burde kjenne etter på følelsene sine, skal man følge magefølelsen, eller kan kodeksene overbevise meg om at dette er greit? Foreman vektlegger den gyldne regel som et nyttig verktøy overordnet journalistiske kodekser. Den gyldne regel er ikke så ulik det kategoriske imperativ utviklet av Kant: du skal gjøre som andre slik du vil andre skal gjøre mot deg. Foreman kan derfor plasseres i Modell 1 som en talsmann for partikulære regelorienterte etiske teorier.

En journalist sin arbeidshverdag er variert og kanskje mer nå enn før preget av tidspress og "noe kunnskap om mye". Journalister er en profesjonsgruppe som ofte havner i situasjoner som krever etisk vurdering. En slik situasjon kan for eksempel være en kilde som forteller detaljert om vold han eller hun har vært utsatt for som barn, og som også nevner navn på voldsutøveren, som er i nær relasjon. Alle involverte bor på et lite sted. Den påståtte voldsutøveren benekter å ha utført vold.

Hvis vi i dette eksemplet skal bruke kantiansk pliktetikkk vil vi ikke være uenig i at voldsutøvelse mot barn er moralsk galt. Det kategoriske imperativ forteller oss at det også vil være galt å offentlig "dømme" den påståtte voldsutøveren for voldsutøvelse uten tilsvarende og uten forsvar. Det er også galt å beskyldes kilden for å lyge, for det betyr at alle som forteller noe lignende også kan påstå å lyge. Autonomi- og respektperspektivet til Kant forteller oss at vi skal ha respekt for , journalistens, kildens og den påståtte voldsutøverens autonomi, men vil det ikke i verste konsekvens krenke alles om saken publiseres?

Slote vektlegger empati, og følelsen av empati kan i følge Slote med enkelhet bli vekket i journalisten under intervjuet av denne kilden. Selv om journalisten føler empati med kilden kan det å publisere saken likevel være uempatisk, skal vi tro Slote, fordi den empatiske vurderingen da ikke tar hensyn til alle perspektivene. Det vil ikke være empatisk å utlevere den påståtte voldsutøveren til offentligheten på bakgrunn av et utsagn som kan være falskt. Samtidig er det vel ikke empatisk ovenfor lokalsamfunnet og offentligheten om en voldsutøver går fritt og har flere ofre? Å ikke publisere saken kan oppleves som sterk paternalisme, et brudd på kildens relasjonelle autonomi. Samtidig, hvis kilden blir forklart årsakene til at saken ikke kan publiseres, kan kanskje det vekke forståelse hos kilden? Svak paternalisme vil være å trosse kildens ønske om publisitet på grunnlag av empatiske følelser. Kanskje er det i dette tilfellet mest empatisk å ikke publisere saken? Og kanskje kan påstått sterk paternalisme hevdes å være svak fordi det rettfærdiggjøres av empatiske hensyn? Løsningen for Dzur vil i dette tilfellet være deliberasjon. Å drøfte saken med kolleger, redaktøren og de involverte vil kunne gi et mer nyansert perspektiv på situasjonen. Fordeler og ulemper skal veies for og imot. Dzur hevder legitimitet, respekt og integritet på agentnivå er nødvendige normer for å sikre deliberasjon, på hvilken måte har de involverte ivaretatt legitimiteten, respekten og integriteten hos seg selv og sine meddeliberatører i denne situasjonen? Journalistens, redaksjonens, kildens og den påståtte

voldsutøverens legitimitet og integritet kan påvirkes om det viser seg at kilden lyger, samtidig skal alle ha respekt for hverandres utsagn. Hva om kilden snakker sant? Hva om publiseringen av saken avdekker flere volds ofre? Hva om det til slutt fører til at den påståtte voldsutøveren blir stoppet og juridisk dømt? Foreman vil se denne etiske vurderingen som lettere gjennomførbar fordi kodekser, som den norske Vær Varsom-plakaten, ganske nøyaktig forteller oss hva vi bør gjøre i en slik situasjon. Kilden skal vernes mot seg selv. Det vil si at journalisten må ta hensyn til konsekvensene uttalelsene til kilden kan føre med seg. Samtidig skal det tas hensyn til den påståtte voldsutøveren og lokalsamfunnet. Å publisere saken med beskyldninger mot en påstått voldsutøver som ikke er dømt (og derfor i teorien uskyldig) er etisk uforsvarlig, da den påståtte voldsutøveren vil bli "dømt" uten rettslige prosesser og uten forsvar. Kodekser på makro- og mikronivå vil hjelpe journalister til å se hvordan saken kan skrives og fortsatt være etisk forsvarlig og etterrettelig.

I dette eksempelet ser vi at mange veier fører til Rom. Selv om alle de profesjonsetiske teoriene setter fingeren på hva som er etisk uforsvarlig ved å publisere en slik sak, vil Foreman hevde at partikulære kodekser gir tydelige retningslinjer for den etiske vurderingen. Som han også nevner kan det være en fare for at profesjonsutøveren blir doven, og bruker kodeksene som fasit, der de egentlig skal benyttes som verktøy. Det positive med kodeksene er at de er detaljerte, samtidig er de vage fordi de er tilpasset mange ulike scenarioer som journalister kan havne i.

Det er som nevnt stor uenighet om hvorvidt én profesjonsetikk kan gjøre seg gjeldende på alle profesjonsfelt, likevel er det som illustrert mange likheter med de forskjellige teoriene som er nevnt her, og de vil alle trolig føre til en etisk forsvarlig avgjørelse. For journalister kan omsorgsetikken være en utfordring i arbeidshverdagen. En journalist kan føle empati med en bedriftsleder som har gjort underslag fordi journalisten vet at underslagene ble gjort for å sikre familieøkonomien, eller en vital operasjon av bedriftslederens barn, likevel er det galt å gjøre underslag og det er en sak offentligheten har rett til å orienteres om.

Diskussetikk er ikke en utopi, hevder Dzur, som mener det er lett gjennomførbart. Samtidig er det tydelige utfordringer med deliberasjon til alle døgnets tider. Journalister arbeider under stort tidspress, som Sarah Banks også poengterer for helse- og sosialarbeidere, i hvilken grad er det mulig å gjøre deliberasjon tilgjengelig og i hvilken grad er det mulig å virkeliggjøre kravet om likhet? Journalister vil i følge Foreman være prinsipielt enig med Dzur i ønsket om mer deliberasjon og mer borgelig offentlighet, og vil trolig også være prinsipielt enig i normene som må ligge til grunn på system- og agentnivå, men hvordan gjøres det i praksis? Dzur snakker om massedeliberasjon og representativ deliberasjon. Førstnevnte handler om å skape dager og anledninger for deliberasjon, mens representativt deliberasjon handler om å skape en representativ gruppe med deliberatører som delibrerer på vegne av en større sammenslutning. Et deliberativt demokrati, virkeliggjort enten gjennom massedeliberasjon eller representativt deliberasjon, kan hevdes å være fantastisk for journalister, som da får hendene fulle av saker, problemstillinger og meninger som kan løftes opp og fram i offentligheten. Men hvordan skal journalisters egne problemstillinger kunne delibreres? Å drøfte problemstillinger innad i redaksjonen er en vanlig norm, skriver Foreman, og det kan også være vanlig å drøfte med kildene hva som skal skrives, i alle fall gjøre dem klar over intervjusituasjonen og i hvilken sammenheng svarene skal brukes. Men en ferdigstilt sak kan ikke være grunnlag for debatt mellom kildene og journalisten, det vil krenke journalistens legitimitet og integritet.

Samtidig kan vi se at Vær Varsom-plakaten kan hevdes å være inspirert av mange forskjellige etiske teorier, og da er vi tilbake til definisjonen av profesjonsetikk: det finnes ikke én teori som ligger til grunn for profesjonsetikken, heller ikke for partikulære kodekser. Dzur vil ikke være uenig i at hans demokratiske profesjonalisme kan fungere som en universell etisk teori, samtidig vil han støtte kodekser som er spesifikke for de enkelte profesjonesgruppene. Slote eksemplifiserer omsorgsetikken med helse- og sosialarbeid, men ideen om empati som den moralske dømmekraftens døråpner er gjennomførbar som universell etisk teori. Foreman, som kanskje helst har mest til felles med kantiansk pliktetikk, siden begge fronter et regelorientert syn på profesjonsetikk, hevder at profesjonsetikken fortsatt trenger partikulære kodekser.

Avslutning

Profesjonsetikk utgjøres av flere forskjellige etiske teorier, som alle har til felles at de søker å skape legitime, etterrettelige og ansvarlige profesjonsutøvere. Selv om begrepet *profesjon* inneholder mange ulike definisjoner og syn på hva det er og hva et ideelt bør være, så er spesialiserte ferdigheter og kunnskap et fellestrekk, sammen med samfunnsansvar. Kantiansk pliktetikk (Kant), omsorgsetikk (Slote) og diskursetikk (demokratisk profesjonalisme) (Dzur) er eksempler på ulike etiske teorier som er universelle, det vil si at de gjelder alle profesjonsgrupper. Gene Foreman fremmer uenighet med Kant, Slote og Dzur. Han mener ulike profesjonsgrupper trenger ulike partikulære kodekser for å kunne være etisk forsvarlige. Med utgangspunkt i journalistikken guider han oss gjennom de mange etiske vurderingen en journalist skal gjennom i løpet av en karriere, og han mener partikulære kodekser gjør denne arbeidshverdagen lettere for journalister. Sarah Banks er kun kort referert til i denne teksten, men hun er enig med Foreman. I helse- og sosialsektoren ser hun behovet etter en situert og kontekstualisert partikulær persons- og relasjonsorientert etikk, hvor makten til å gjennomføre etiske vurderinger tilbakebringes til profesjonsutøveren selv. Universelle etiske teorier kan plasseres på makronivå i alle profesjonsgrupper, og partikulære kodekser på mikronivå for de spesifikke profesjonene, men hvilke etiske teorier som skal legges på makronivå og hvilke som skal være på mikronivå, vil fortsatt være gjenstand for debatt. Akkurat som problemstillingen i denne oppgaven, og som definisjonen av profesjon også vil være.